

ved at gøre den til en Del af Kystbanen. Men paa dette Princip om den tætte Nærtrafiks Fordelagtighed hviler det, som man kender i alle Lande, nemlig en særlig billig Takst for Abonnementskort. Alle Lande kende dette, at man for en sikker, fast Kundekreds i en bestemt Cirkel omkring særlig stærkt befolkede Befolkningscentre skaber Muligheden for en særlig billig Befordring: Maanedskort, Halvaarskort, Aarskort. Det have vi haft her i Landet, og det har man bevaret, ogsaa efter at vi fik Takstloven af 1896. Vi have kendt Kortene i to forskellige Former: Kort mellem samtlige Stationer for kortere eller længere Tid og Kort mellem to bestemte Stationer. Den første Gruppe vil jeg ikke omtale, jeg har ingen Sympati for den, og hvad Forslaget her nævner derom — hvad jeg ganske vist betragter som det samme som at slaa disse Kort omtrent ihjel — har min fulde Sympati. For Abonnementskortene mellem to Stationer vil jeg gerne sige et Par Ord, idet jeg i øvrigt henholder mig til de Bemærkninger, som findes i Forslaget. Jeg tror, at det Kompromis — en Forhøjelse af 25 pCt. — som Regeringsforslaget her betegner, er godt og sundt og noget saadant som vi allesammen bør kunne tiltræde. Jeg tror, at det vilde være forkasteligt ganske at ophæve Muligheden for et saadant Abonnement, og det bliver i Virkeligheden det, som Kommissionens Flertal har foreslaaet, nemlig at sætte Maanedsabonnementet til 40 Gange en kort Rejse; det vil sige kun at give en Rabat af 10—15 pCt. Det vil være det samme som at slaa Abonnementet ihjel. Derimod tror jeg, at Regeringsforslaget paa dette Punkt har ramt det rette. Det er muligt, at der vil komme Udtalelser frem i anden Retning, jeg forbeholder mig i saa Tilfælde at udtale mig derom.

Hvis man virkelig uden at betynde Trafikken i det Hele vil opnaa et finansielt Resultat af en ny Takstlov, kan man ikke lægge hele Indtægtsforøgelsen paa Persontrafikken, saa er man nødt til at tage Godstrafikken med. Kommissionens Flertal har gjort dette, og ogsaa der have vi søgt at være saa maadeholdne som muligt. Vi have opnaaet en Indtægt af 5—600,000 Kr. gennem ganske smaa Forhøjelser, dels paa Frimærkepakker, dels paa Vognladninger, dels paa Stykgods, dels paa Kreaturtakster. Det er i det mindste adskillige særdeles kyndige Kommissionsmedlemmers Mening, at hvad vi have bragt i Forslag ikke paa nogen

Maade vil indskrænke Trafikken, og paa ingen Maade i Virkeligheden vil hemme Forretninglivet i Danmark.

Ja, saaledes er jo det, som Kommissionen har bragt i Forslag, og som Regeringen i alt væsentligt har sluttet sig til. Vil man sige, at det, der saaledes er kommet frem, ikke er noget epokegørende eller genialt Forslag, ville vi Kommissionsmedlemmer være de aller første til at indrømme det, men Genialitet kan man overhovedet ikke vente at faa ved at ned sætte en Kommission paa 20 Mennesker, det faar man at finde den enkelte geniale Tariffekniker til. Det er ikke vor Opgave at være andet end sindige og fornuftige Jurymedlemmer, som alsidig have prøvet de Forslag, der bleve lagte paa vort Bord, som vi have prøvet saa omhyggeligt og kritisk, som det var os muligt. Ser jeg med Betragtningen af et Aars Afstand tilbage paa det, som Kommissionens Flertal har bragt i Forslag, kan jeg endnu i dette Øjeblik ikke se andet, end at det i det hele taget maa betegnes som godt, rimeligt og fornuftigt. Kun paa et Punkt er jeg bleven noget tvivlende, det er, om det ikke skulde være muligt at forhøje Grundtaksten for 2den Klasse noget mere end det er gjort, om man ikke skulde kunne gaa op fra 4,3 til 4,5 Øre, idet jeg tror, at den Ydelse, som de danske Statsbaner leverer gennem 2den Klasses Rejser, er saa god, at man meget vel kan forlange noget mere derfor end foreslaaet. Jeg er ikke fuldkommen færdig, jeg ved ikke, om den ærede Formand vil afbryde nu?

Formanden: Klokken er endnu ikke 4.

Philipsen: Der er et Hovedpunkt endnu, som det her forelagte Forslag rører ved i Forhold til den nuværende Ordning, det er Fribefordringen. Jeg maa tilstaa, at for mit eget Vedkommende er jeg ikke fuldkommen tilfreds med det, som Kommissionen har bragt i Forslag, og er derfor heller ikke fuldkommen tilfreds med det, som den ærede Minister har forelagt for os. Jeg kan ikke nægte, at det synes mig, at det principielt rigtige med Hensyn til Fribefordringen, det var fuldstændig Afskaffelse af Fribefordring i en hvilken som helst Form og af hvilket som helst Navn nævnes kan. Jeg burde selvfølgelig gøre et ærbødigt Buk over for Kongehuset og over for Rigsdagen, jeg gør det selvfølgelig ogsaa, men nødtig; jeg kan i og for sig ikke se, hvorfor Kongehusets Stilling til Statsbanerne ikke kunde være ligesom dets